

Citacions

Hi ha, encara, qui confon les cites amb les citacions: dit més exactament, qui usa el substantiu *cita* amb el significat "text d'un autor que hom addueix en suport d'una opinió, d'una regla, etc.". No sabem si ho fan per falta d'informació sobre aquest punt o bé per una mena de rebuig del mot *citació*. El fet és que segons el Diccionari Fabra —i el de l'Enciclopèdia ho ratifica—, el significat transcrit és el que correspon a *citació*, i *cita* significa únicament "acció d'assenyalar dia, hora i lloc per a veure's i parlar dues o més persones".

Actualment, en les obres científiques i en els estudis i treballs d'investigació, se segueix el criteri d'observar la fidelitat més escrupulosa en les citacions, és a dir, en la transcripció de textos d'altri, respectant-ne totes les peculiaritats gràfiques i ortogràfiques, amb la referència, com més precisa i exacta millor, de l'obra o de la publicació de que han estat transcrites, i la indicació de la pàgina. Sovint, el transcriptor creu útil de posar en relleu un fragment de la citació, normalment, en textos impresos, per mitjà d'un tipus de lletra diferent (cursiva o negreta), cosa que no deixa mai d'indicar amb la frase (*el subratllat és nostre*). En d'altres ocasions, en canvi, si hi ha un mot equivocat o mai usat en el text transcrit, s'hi sol posar, a continuació, el mot llatí *sic* entre parèntesis, a fi que el lector no atribueixi l'error al transcriptor. No és infreqüent que l'ús d'aquest mot tingui una intenció irònica o crítica, després d'una afirmació que el transcriptor considera fortament exagerada o un disbarat molt gros.

No cal dir que en les obres de matèria lingüística les citacions es fan seguint el mateix criteri que hem exposat, és a dir, respectant fidelment totes les peculiaritats del text original, tant si es tracta d'autors antics, que escrivien en una llengua força diferent de l'actual, com, en el cas de la nostra llengua, de textos escrits abans de la promulgació del sistema ortogràfic i gramatical actual, o bé que no s'hi ajusten del tot. És el criteri observat, per exemple, en el Diccionari Alcover-Moll, amb milers i milers de citacions. Nosaltres, però, en aquests modestos comentaris de divulgació, algun cop hem cregut oportú de no observar aquest criteri, perquè hem tingut sempre la preocupació de no desorientar el lector amb grafies arcaiques, que avui ja no són sinó faltes d'ortografia.